

พระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรรวบรวมและแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองวรรณกรรมและขยายให้คุ้มครองไปถึงศิลปกรรมด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยหม่อมราชวงศ์...

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ภายในบังคับมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ ร.ศ. ๑๒๐ และพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ พ.ศ. ๒๔๕๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ลิขสิทธ์” หมายความว่า สิทธิอันมีแต่ผู้เดียวที่จะทำขึ้นหรือทำซ้ำซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม หรือส่วนสำคัญแห่งวรรณกรรม หรือศิลปกรรมนั้น ๆ ไม่ว่าจะทำเป็นรูปร่างอย่างไร และทั้งหมายความว่า สิทธิในการนำออกเล่น แสดงต่อประชาชนด้วย ถ้าเป็นปาฐกถา หมายถึงสิทธิในการนำออกกล่าวแสดง หรือถ้าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นยังมีได้โฆษณาไว้ ศัพท์นี้หมายถึงสิทธินำออกโฆษณาด้วย

ลิขสิทธ์กินความถึงสิทธิอันมีแต่ผู้เดียวที่จะ

วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๓๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๑๒๕

(ก) ทำขึ้นหรือทำซ้ำซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม เล่นแสดงซึ่งนาฏกัธยมศึกษา โฆษณาซึ่งคำแปลแห่งวรรณกรรม

(ข) ถ้าเป็นนาฏกัธยมศึกษา เปลี่ยนให้เป็นเรื่องอ่านเล่นหรืออื่น ๆ อันไม่ใช่นาฏกัธยมศึกษา

(ค) ถ้าเป็นเรื่องอ่านเล่น หรือหนังสืออื่นอันมิใช่ นาฏกัธยมศึกษาหรือเป็นศิลปกรรม เปลี่ยนให้เป็นนาฏกัธยมศึกษาโดยวิธีนำออกแสดงต่อประชาชนหรือโดยวิธีอื่น

(ง) ถ้าเป็นวรรณกรรม หรือนาฏกัธยมศึกษา หรือดนตรีกรรม ทำขึ้นเป็นแผ่นเสียง หรือกระดาม้วนเจาะรู หรือภาพยนตร์ หรือทำโดยวิธีอื่น ๆ ซึ่งอาจนำวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น ๆ ออกแสดงได้โดยเครื่องกล

สิทธิอันมีแต่ผู้เดียวในการกระทำดังกล่าวข้างต้นนี้กิน ความถึงสิทธิที่จะมอบอำนาจให้ผู้อื่นกระทำด้วย

“วรรณกรรมและศิลปกรรม” หมายความว่ารวมการทำขึ้นทุกชนิดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลป จะแสดงออกมาโดยวิธีหรือรูปร่างอย่างใดก็ตาม เช่น สมุด•สมุดเล็ก และหนังสืออื่น ๆ ปาฐกถา กถาอื่น เทศนา หรือวรรณกรรมอื่น ๆ อันมีลักษณะเช่นเดียวกัน หรือนาฏกัธยมศึกษา หรือนาฏกั-ดนตรีกรรม หรือแบบพ็อนรำ และการ

เล่นแสดงให้คนดูโดยวิธีใบ้ ซึ่งแบบการแสดงนั้น ๆ ได้กำหนดไว้เป็นหนังสือหรืออย่างอื่น เพลงดนตรีมีคำร้องหรือไม่มี การวาดเขียน การเขียนระบายสี สถาปัตยกรรม ภาพหุ่น การแกะ และการพิมพ์หิน รูปประกอบเรื่อง แผนที่ ภูมิประเทศ แผนที่ ภาพร่าง และการปั้นอันเกี่ยวเนื่องกับ ภูมิศาสตร์ แผนการสำรวจภูมิประเทศ สถาปัตยกรรมหรือ วิทยาศาสตร์ รูปถ่ายและรูปที่ทำขึ้นโดยวิธีคล้ายคลึงกับการ ถ่ายรูป

“โฆษณา” เมื่อใช้เกี่ยวกับวรรณกรรมหรือศิลปกรรม หมายความว่า นำสำเนาจำลองออกจำหน่าย ทั้งนี้ไม่กินความ ถึงการเล่นแสดงซึ่งนาฏกัยกรรม หรือดนตรีกรรม หรือการ แสดงปาฐกถา หรือการแสดงศิลปกรรมต่อประชาชน หรือ การสร้างสถาปัตยกรรมซึ่งเป็นศิลป

“ผู้ประพันธ์” ให้กินความถึง ผู้แต่งเพลงดนตรี ผู้ทำ หรือก่อให้เกิดซึ่งศิลปกรรม เช่นช่างเขียน ช่างภาพหุ่น สถาปนิก ฯลฯ ด้วย

“หนังสือพิมพ์” หมายความว่า วรรณกรรมที่ตีพิมพ์ขึ้น ในภาษาใด ๆ ซึ่งมีข่าว หรือแสดงความคิดเห็น หรือประกาศ

แจ้งความอย่างใด ๆ รวมทั้งหนังสือรวิวและแมกกาซีน ซึ่ง
โฆษณาหรือที่เห็นได้ว่ามีเจตนาจะโฆษณาเป็นระยะเวลา
กำหนด หรือเป็นครั้งคราวไม่มีกำหนด

หมวด ๑

ลิขสิทธิ์ในประเทศ

ส่วนที่ ๑ สิทธิ

มาตรา ๕ ภายในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประพันธ์
วรรณกรรมและศิลปกรรมมีสิทธิจะได้ลิขสิทธิ์

(ก) ถ้าวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นได้โฆษณาอยู่แล้ว
ได้โฆษณาในพระราชอาณาจักรเป็นครั้งแรก และ

(ข) ถ้าวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นยังไม่ได้โฆษณา
ในวันที่ก่อให้เกิดวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นขึ้น ผู้ประพันธ์
เป็นคนในบังคับสยามหรือมีถิ่นที่อยู่ในพระราชอาณาจักร

มาตรา ๖ คำแปลหรือแปลงมาใช้ หรือการจัดลำดับ
แห่งดนตรี การทำซ้ำแต่เปลี่ยนรูปเสียใหม่ซึ่งวรรณกรรม
หรือศิลปกรรมชิ้นเดียว หรือหลายชิ้นรวมกัน ท่านว่า
ย่อมได้รับความคุ้มครองเหมือนหนึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม
ที่คิดขึ้นเอง แต่ท่านมิให้เป็นเหตุเสื่อมสิทธิของผู้ประพันธ์
เดิม

มาตรา ๗ เรื่องที่แต่งเป็นตอนติดต่อกัน และนิยายต่าง ๆ บรรดาที่โฆษณาออกมาในหนังสือพิมพ์นั้น ท่านห้ามมิให้ผู้ใดเอาเรื่องเหล่านั้นในภาษาเดิมก็ดี หรือคำแปลที่ดีมาโฆษณาซ้ำอีกโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ประพันธ์ก่อน

บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับถึงเรื่องอื่น ๆ ในหนังสือพิมพ์ด้วย ถ้าผู้ประพันธ์หรือบรรณาธิการได้บอกไว้โดยชัดแจ้งในหนังสือพิมพ์ฉบับที่โฆษณาออกมานั้นว่าห้ามมิให้ผู้ใดไปโฆษณาซ้ำ ถ้าเป็นหนังสือประจำคาบไซร์ การห้ามนั้นได้กล่าวไว้โดยใช้ถ้อยคำทั่วไปในตอนต้นแห่งหนังสือทุกครั้งแล้ว ท่านว่าเท่านั้นเป็นการเพียงพอ

ถ้าไม่มีการห้ามไว้ดังกล่าวนี้ไซร์ ท่านว่าจะโฆษณาซ้ำก็ได้ แต่ต้องบอกไว้ด้วยว่าเรื่องมาจากไหน การห้ามนี้ท่านมิให้ใช้บังคับถึงเรื่องแห่งข้อโต้เถียงทางการเมือง ข่าวดำประจำวัน หรือรายงานเหตุเบ็ดเตล็ด

ผู้ประพันธ์มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะโฆษณาซึ่ง วรรณกรรมของตนด้วยวิธีใด ๆ เว้นแต่จะขัดด้วยข้อสัญญาพิเศษ

มาตรา ๘ ผู้ประพันธ์นำฎีกยกรรม หรือนาฎีกย-ดนตรีกรรมมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะนำออกเองหรือมอบอำนาจให้ผู้อื่นนำออกเล่น แสดงต่อประชาชนซึ่ง นาฎีกยกรรมหรือนาฎีกย-

ดนตรีกรรมของตน ไม่ว่าจะนาฏกัยกรรมหรือนาฏกัย-ดนตรีกรรมนั้นจะได้ โฆษณาแล้วหรือยัง

ในระวางที่ยังคงมีสิทธิแต่ผู้เดียวในคำแปล ท่านว่าผู้ประพันธ์ย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่ผู้อื่นจะเอาคำแปลแห่งนาฏกัยกรรมหรือนาฏกัย- ดนตรีกรรมของตนไปเล่นแสดงต่อประชาชนโดยมิได้รับอำนาจ

ผู้ประพันธ์ดนตรีกรรมที่ยังไม่ได้ โฆษณานั้นย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่ผู้อื่นจะนำดนตรีกรรมของตนไปเล่นแสดงต่อประชาชนโดยมิได้รับมอบอำนาจ ถ้าดนตรีกรรมนั้นได้โฆษณาแล้ว ท่านว่าผู้ประพันธ์จะได้รับความคุ้มครองในการที่ผู้อื่นเอาไปเล่นแสดงต่อประชาชนโดยมิได้รับอำนาจก็ต่อเมื่อผู้ประพันธ์ได้บอกไว้โดยชัดแจ้งที่หน้าปก หรือตอนเริ่มต้นแห่งดนตรีกรรมนั้นว่าห้ามมิให้ผู้ใดเอาไปเล่นแสดง

มาตรา ๕ ผู้ประพันธ์ดนตรีกรรม มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะมอบอำนาจให้

(๑) ทำดนตรีกรรมนั้น ๆ เพื่อให้ใช้ได้ด้วยเครื่องกลอันทำให้เกิดเสียงดนตรีนั้นขึ้นอีก

(๒) แสดงดนตรีกรรมด้วยเครื่องกลนั้น ๆ ต่อประชาชน

บทบัญญัติมาตรานี้ ท่านมิให้ใช้บังคับถึงดนตรีกรรม ซึ่ง
ได้ทำให้ใช้ได้ด้วยเครื่องกลก่อนใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ผู้ประพันธ์มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะมอบอำนาจ
ให้ผู้อื่นทำวรรณกรรม วิทยาศาสตร์กรรม หรือศิลปกรรม
ของตนเป็นภาพยนตร์แสดงให้ประชาชนดู

ในการจัดแบบการแสดง หรือจัดลำดับเนื้อเรื่องแห่ง
ภาพยนตร์ ถ้าผู้ประพันธ์ได้ทำให้มีลักษณะที่เป็นของตนเอง
โดยเฉพาะ หรือมีลักษณะที่คิดขึ้นเองไซ้ ท่านว่าภาพยนตร์
นั้นได้รับความคุ้มครองเหมือนหนึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม
แต่ถ้าลักษณะเช่นนั้นไม่มีไซ้ ท่านว่าได้รับความคุ้มครอง
อย่างรูปถ่าย

การนำวรรณกรรม วิทยาศาสตร์กรรมหรือศิลปกรรมมา
ทำเป็นภาพยนตร์นั้น ท่านว่าได้รับความคุ้มครองเหมือนหนึ่ง
เป็นของคิดขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ท่านว่าไม่เป็นเหตุเสื่อมสิทธิ
ของผู้ประพันธ์วรรณกรรม วิทยาศาสตร์กรรมหรือศิลปกรรม
ซึ่งนำมานั้น

บทบัญญัติข้างต้นนี้ให้ใช้บังคับถึงการทำซ้ำหรือการทำขึ้น
โดยวิธีการอย่างอื่น ๆ ซึ่งมีทำนองเดียวกับภาพยนตร์

มาตรา ๑๑ การทำซ้ำดังต่อไปนี้ ท่านว่าไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ คือ การถือเอาซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมของผู้อื่นโดยทางอ้อมและโดยที่เจ้าของมิได้ให้อำนาจ เป็นต้นว่าเอาไปแปลงรูป หรือจัดดนตรี หรือเปลี่ยนเรื่องอ่านเล่น นิยาย หรือภาพยนตร์กลอนเป็นนาฏกัยกรรมหรือเปลี่ยนนาฏกัยกรรมเป็นเรื่องอ่านเล่น นิยาย หรือภาพยนตร์กลอน ไม่ว่าจะทำได้โดยเป็นการทำซ้ำตามรูปเดิม หรือแปลงรูป แต่มิได้เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม หรือย่อในข้อสำคัญ และไม่มีลักษณะที่เป็นวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่คิดขึ้นใหม่

มาตรา ๑๒ ภายในบังคับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประพันธ์วรรณกรรมหรือศิลปกรรมเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น โดยเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าเป็นรูปที่พิมพ์จากแผ่นแกะ รูปถ่ายหรือรูปภาพเมื่อแม่พิมพ์หรือสิ่งอื่นซึ่งเทียบได้กับแม่พิมพ์นั้นมิได้ทำและได้ทำโดยมีราคาสินจ้างไซ้ ถ้ามิได้มีข้อสัญญาไว้เป็นอย่างอื่น ท่านว่าบุคคลผู้จัดทำแม่พิมพ์หรือสิ่งอื่นซึ่งเทียบได้กับแม่พิมพ์นั้นเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์

(ข) ถ้าผู้ประพันธ์เป็นลูกจ้างแรงงานหรือเป็นลูกมือฝึกหัดผู้ประพันธ์ผู้ทำวรรณกรรมหรือศิลปกรรมขึ้นในหน้าที่

ผู้รับจ้าง และมีได้มีข้อสัญญาไว้เป็นอย่างอื่น ท่านว่าบุคคลผู้จ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่ถ้าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นเป็นเรื่อง หรือข่าวส่งให้หนังสือพิมพ์ แมกกาซีน หรือหนังสือพิมพ์ประจำคาบ อันคล้ายคลึงกันไซ้ร้ ถ้ามิได้มีข้อสัญญาเป็นอย่างอื่น ท่านว่าผู้ประพันธ์มีสิทธิจะห้ามการโฆษณาวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น ๆ ในที่อื่นนอกจากที่เป็นส่วนหนึ่งแห่งหนังสือพิมพ์ แมกกาซีน หรือหนังสือประจำคาบนั้น ๆ

(ค) ถ้าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นได้ทำขึ้น หรือโฆษณาโดยหรือในคำสั่ง หรือความควบคุมของรัฐบาลไซ้ร้ ถ้ามิได้มีข้อสัญญาเป็นอย่างอื่น ท่านว่าลิขสิทธิ์เป็นของรัฐบาล

มาตรา ๑๓ ท่านว่าลิขสิทธิ์นั้นโอนได้ทางมฤตก หรือทางอื่น

เจ้าของลิขสิทธิ์แห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมจะโอนสิทธิทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตลอดหรือไม่ตลอดอายุของลิขสิทธิ์ก็ได้ และจะให้ประโยชน์อื่นเกิดแต่ลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่นก็ได้ แต่ท่านว่าการโอนสิทธิหรือให้ประโยชน์เช่นนั้นไม่สมบูรณ์ เว้นแต่จะได้ทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อเจ้าของหรือตัวแทนผู้ได้รับมออำนาจโดยชอบจากเจ้าของ

ส่วนที่ ๒ อายุแห่งความคุ้มครอง

มาตรา ๑๔ ท่านว่าลิขสิทธิ์มีอายุตลอดชีวิตผู้ประพันธ์ และต่อไปอีกสามสิบปี ส่วนที่ออกโฆษณาเป็นตอน ๆ อายุแห่งความคุ้มครองเริ่มแต่วันโฆษณาตอนนั้น ๆ

ถ้าผู้ประพันธ์ตายก่อนโฆษณา ท่านว่าอายุลิขสิทธิ์มีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันโฆษณา

มาตรา ๑๕ ถ้าหลายคนเป็นผู้ประพันธ์ร่วมกัน ท่านว่าอายุลิขสิทธิ์มีกำหนดตลอดชีวิตผู้ประพันธ์และต่อไปอีกสามสิบปีเริ่มแต่วันตายของผู้ประพันธ์ผู้ตายหลังที่สุด

มาตรา ๑๖ อายุลิขสิทธิ์แห่งรูปถ่าย หรือรูปที่ทำขึ้นโดยวิธีคล้ายคลึงกับการถ่ายรูป ท่านว่ามีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันถ่ายหรือทำรูปนั้นขึ้น

มาตรา ๑๗ อายุลิขสิทธิ์แห่งแผ่นเสียง กระจาดม้วน เจาะรูหรือสิ่งซึ่งทำโดยวิธีอื่น ๆ ที่อาจทำให้เกิดเสียงซ้ำได้ด้วยเครื่องกลนั้น ท่านว่ามีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันที่ได้นำแผ่นเดิม ซึ่งเป็นที่มาแห่งสิ่งนั้น ๆ

มาตรา ๑๘ อายุลิขสิทธิ์แห่งภาพยนตร์ ท่านว่ามีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันถ่าย

มาตรา ๑๕ อายุลิขสิทธิ์แห่งหนังสือพิมพ์ ท่านว่า
คาบหนึ่ง ๆ มีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันที่ลงในคาบนั้น ๆ

สิทธิของผู้ประพันธ์เรื่องที่แต่งเป็นตอนติดต่อกัน หรือ
เรื่องอื่น ๆ ในหนังสือพิมพ์นั้น ท่านว่าให้อยู่ในบังคับแห่ง
มาตรา ๑๔

ส่วนที่ ๓ การละเมิดสิทธิ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดมิได้รับความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์
กระทำการซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้สิทธิแก่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่
ผู้เดียว ท่านว่าผู้นั้นละเมิดลิขสิทธิ์ แต่การกระทำต่อไปนี้
ท่านไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

(๑) การใช้โดยธรรมซึ่งสิ่งมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์แห่ง
การรำเรียนส่วนตัว การค้นหาความรู้ การติชม วิจารณ์หรือ
การย่อหนังสือพิมพ์

(๒) การทำหรือโฆษณาภาพพระบายสี ภาพวาดเขียน
ภาพแกะ หรือรูปถ่าย แห่งภาพหุ่นหรือการช่างทางศิลป์
ถ้าภาพหุ่นหรือการช่างทางศิลป์นั้น ๆ ตั้งประจำอยู่ ณ ที่สาธารณะ
หรือในโรงเรือนสาธารณะ หรือการทำ หรือโฆษณาภาพพระบายสี
ภาพวาดเขียน ภาพแกะ หรือรูปถ่าย แห่งสถาปัตยกรรมซึ่ง
เป็นศิลป์

(๓) การนำมาโฆษณารวมกันเพื่อประโยชน์การศึกษา วิทยาศาสตร์ หรือประมุขชั้นวรรณคดี ซึ่งความอันคัดมา สังเขป หรือคำแปลสังเขปอันยาวพอควรจากวรรณกรรมหรือ ศิลปกรรม หรือทำซ้ำซึ่งรูปศิลป์และรูปถ่ายในเมื่อการทำซ้ำ นั้นเป็นเครื่องให้เข้าใจคำที่อธิบายเป็นหนังสือ แต่การทำ เช่นนี้ต้องแสดงที่มาแห่งสิ่งซึ่งมีลิขสิทธิ์นั้นไว้ด้วย

(๔) การโฆษณาสิ่งเหล่านี้ในหนังสือพิมพ์ คือ รายงาน ปาฐกถา กล่าวนหรือเทศนาที่ได้แสดงต่อประชาชน หรือคำ แถลงการณ์ที่ได้กล่าวในทางอรรถคดี แต่ผู้ประพันธ์ทรงไว้ซึ่ง สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะโฆษณาโดยวิธีอื่น

มาตรา ๒๑ ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ท่านให้ถือว่าผู้นั้น ละเมิดลิขสิทธิ์ คือ

(ก) ขายหรือให้เช่า หรือในทางค้ำนำออกแสดง เสนอ ขายหรือเสนอให้เช่า หรือ

(ข) แจกจ่ายเพื่อประโยชน์ในการค้า หรือ

(ค) แสดงต่อประชาชนเพื่อการค้า หรือ

(ง) ส่งเข้ามาในพระราชอาณาจักรเพื่อขายหรือให้เช่า ซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมอันตนรู้อยู่แล้วว่าเป็นวรรณ กรรมหรือศิลปกรรมที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์

ส่วนที่ ๔ สิทธิแก่ในทางแพ่งซึ่งการละเมิดลิขสิทธิ์

มาตรา ๒๒ ถ้ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ ท่านว่าเจ้าของย่อมมีทางแก้โดยขอให้ห้าม ให้คิดบัญชี หรือขออย่างอื่นตามกฎหมายในเรื่องละเมิดสิทธิ

ใน คดีละเมิดลิขสิทธิ์ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นเป็นสิ่งอันมีลิขสิทธิ์อยู่ และให้สันนิษฐานไว้ก่อนด้วยว่าโจทก์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เว้นแต่จำเลยจะได้ตั้งประเด็นเถียงว่าไม่มีใครมีลิขสิทธิ์หรือเถียงสิทธิของโจทก์ ถ้ามีประเด็นเช่นนั้น ท่านว่า

(ก) ถ้าข้อซึ่งอ้างว่าเป็นชื่อเจ้าของ พิมพ์ไว้หรือแสดงไว้ตามแบบธรรมดาไซ้ร์ ถ้ามีพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลผู้มีชื่อพิมพ์หรือแสดงไว้นั้นเป็นผู้ประพันธ์ในส่วนศิลปวัตถุและรูปถ่ายนั้น เครื่องหมายบ่งเฉพาะของผู้ประพันธ์ซึ่งตราไว้นั้นมีผลเช่นเดียวกับชื่อ

(ข) ถ้าไม่มีชื่อพิมพ์หรือแสดงไว้ หรือถ้าชื่อที่พิมพ์หรือแสดงไว้นั้นมิใช่ชื่อของผู้ประพันธ์หรือชื่อซึ่งทราบกันทั่วไปว่าเป็นชื่อของผู้ประพันธ์ และมีข้อซึ่งอ้างว่าเป็นชื่อผู้โฆษณา หรือชื่อเจ้าของได้พิมพ์หรือแสดงไว้ตามแบบธรรมดาไซ้ร์ ถ้ามีพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น ท่านให้สันนิษฐาน

ไว้ก่อน เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดีละเมิดลิขสิทธิ์ว่า บุคคลซึ่งมีชื่อพิมพ์หรือแสดงไว้นั้นเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์

มาตรา ๒๓ สำเนาจำลองละเมิดสิทธิแห่งสิ่งอันมีลิขสิทธิ์ อยู่ จะเป็นทั้งชิ้นหรือแต่ส่วนมากก็ดี แม้พิมพ์ที่ใช้แล้ว หรือตั้งใจจะใช้ในการทำให้เกิดสำเนาจำลอง เช่นว่านั้น ก็ดี ท่านให้ถือว่าเป็นทรัพย์สินของเจ้าของลิขสิทธิ์ และเจ้าของ ลิขสิทธิ์จะฟ้องเรียกทรัพย์สินนั้นก็ได้

มาตรา ๒๔ คดีละเมิดลิขสิทธิ์นั้น ท่านมิให้ฟ้องเมื่อพ้น สามปีนับแต่วันละเมิด

ส่วนที่ ๕ บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๕ ผู้ใดรู้อยู่แล้ว

(ก) บังอาจทำขึ้นเพื่อขายหรือให้เช่าซึ่งสำเนาจำลอง ละเมิดสิทธิแห่งสิ่งอันมีลิขสิทธิ์อยู่ก็ดี หรือ

(ข) ขายหรือให้เช่า หรือในทางค้ำนำออกแสดง เสนอ ขาย หรือเสนอให้เช่าซึ่งสำเนาจำลองละเมิดสิทธิก็ดี หรือ

(ค) แจกจ่ายสำเนาจำลองละเมิดสิทธิเพื่อประโยชน์ ในการค้าก็ดี หรือ

(ข) เพื่อการ คำนำออก แสดงในที่ สาธารณซึ่ง สำเนา จำลองละเมิดสิทธิก็ดี หรือส่งหรือนำเข้ามาในประเทศสยาม ซึ่งสำเนาจำลองละเมิดสิทธิเพื่อขายหรือให้เช่าก็ดี

ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท ทุกสำเนาจำลอง แต่มิให้เกินห้าร้อยบาทสำหรับการค้า รายหนึ่ง

ผู้ใดรู้อยู่แล้ว บังอาจทำ หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่ง แม่พิมพ์เพื่อทำสำเนาจำลองละเมิดลิขสิทธิ์ หรือรู้อยู่แล้ว แต่เพื่อหากำไรบังอาจยังให้ มีการเล่นแสดงหรือนำออกแสดง ในที่สาธารณ ซึ่งสิ่งมีลิขสิทธิ์โดยมิได้รับความยินยอมแห่ง เจ้าของลิขสิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่า ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ผู้ใดต้องคำพิพากษาว่ากระทำความผิดซ้ำภายในห้าปี และ ความผิดครั้งก่อนและครั้งหลังเป็นความผิดตามบทบัญญัติใน มาตรการนี้ ท่านว่าผู้นั้นต้องระวางโทษปรับตามอัตราอย่างสูงที่ กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๒๖ ผู้ใดละเมิดบทบัญญัติวรรค ๓ แห่งมาตรา ๗ หรือละเมิดบทบัญญัติในอนุมาตรา (๓) แห่งมาตรา ๒๐ อัน

วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๑๔๓

เกี่ยวกับการสำแดงที่มาแห่งสิ่งซึ่งมีลิขสิทธิ์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๗ กดีละเมิดตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ท่านว่าให้ฟ้องได้ต่อเมื่อเจ้าทุกข์ว่ากล่าวขึ้น

หมวด ๒

ลิขสิทธิ์ระวางประเทศ

มาตรา ๒๘ ภายในบังคับแห่งเงื่อนไขต่อไปนี้ ท่านว่าบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับถึงวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่ได้โฆษณาในต่างประเทศ . ซึ่งเป็นสมาชิกแห่งสนธิบาลลิขสิทธิ์เหมือนหนึ่งว่าได้โฆษณา เป็น ครั้ง แรกใน พระราชอาณาจักร . และใช้บังคับถึงวรรณกรรมและศิลปกรรม ซึ่งผู้ประพันธ์ในขณะที่ทำวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นเป็นคนในบังคับหรือพลเมือง หรือมีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศ ซึ่ง เป็นสมาชิกแห่งสนธิบาลลิขสิทธิ์เหมือน กับผู้ประพันธ์เป็นคนในบังคับหรือพลเมือง หรือมีถิ่นที่อยู่ในกรุงสยาม แต่ ถ้าอายุแห่งความคุ้มครองในประเทศที่เกิดวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น กำหนดไว้ต่ำกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ไซ้ . ท่านว่าอายุแห่งความคุ้มครองในพระราชอาณาจักร

ต้องไม่เกิน กว่กำหนดอายุแห่ง ความคุ้มครองใน ประเทศที่
เกิดขึ้น

มาตรา ๒๕ การรับประโยชน์แห่งสิทธิตามหมวดนี้ ท่าน
ว่าต้องอยู่ในบังคับแห่งวิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) เมื่อได้ปฏิบัติครบถ้วนตามเงื่อนไขและวิธีการซึ่ง
กฎหมายของประเทศที่เกิดแห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น
ได้กำหนดไว้

(ข) ถ้าเป็นวรรณกรรมหรือนาฏกัยกรรม เมื่อล่วง
กำหนดสิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งปีซึ่งโฆษณาไปแล้ว สิทธิ
ที่จะห้ามมิให้ทำขึ้น ทำซ้ำ เล่นแสดงในที่สาธารณะ หรือ
โฆษณาซึ่งคำแปลจะทรงไว้ได้ต่อเมื่อเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ให้
อำนาจผู้อื่นแปล วรรณกรรมหรือนาฏกัยกรรมนั้นในภาษาซึ่ง
ต้องการจะป้องกันมิให้ผู้อื่นแปล และได้โฆษณาคำแปลนั้น
แล้วภายในพระราชอาณาจักรก่อนล่วงพ้นกำหนดเวลาที่กล่าว
ข้างต้น

มาตรา ๓๐ ประเทศที่เกิดแห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม
นั้นกำหนดดังนี้

ถ้าเป็นวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่ไม่ได้โฆษณา ประเทศ
ที่เกิดคือ ประเทศของผู้ประพันธ์

ถ้าได้โฆษณาแล้ว ประเทศที่เกิดคือประเทศที่ได้โฆษณา
เป็นครั้งแรก

ถ้าได้โฆษณาพร้อมกันในหลายประเทศซึ่งเป็นสมาชิก
แห่งสันนิบาตลิสซีส ประเทศที่เกิดคือประเทศซึ่งกฎหมาย
บัญญัติอายุแห่งความคุ้มครองสั้นที่สุด

ถ้าได้โฆษณาพร้อมกันใน ประเทศซึ่ง มิได้เป็น สมาชิก
และในประเทศซึ่งเป็นสมาชิกแห่งสันนิบาตลิสซีส ประเทศ
ที่เกิดคือประเทศซึ่งเป็นสมาชิก

มาตรา ๓๑ ท่านให้ ไซ้บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ตั้งแต่วันที่
รัฐบาลของพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะได้ เข้าเป็นภาคี
อนุสัญญาะวางประเทศว่าด้วยความคุ้มครองวรรณกรรมและ
ศิลปกรรมทำ ณ กรุงเบอร์ลิน เมื่อเดือน กันยายน ค. ศ. ๑๘๘๖
ซึ่งได้แก้ไข ณ กรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน
ค.ศ. ๑๙๐๘ และสำเร็จบริบูรณ์ด้วย โปรโตคอลเพิ่มเติมลงนาม
ณ กรุงเบอร์ลินเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๔

หมวด ๓

เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๓๒ พระราชบัญญัตินี้ท่านให้ ไซ้บังคับ ถึงวรรณกรรม
และศิลปกรรม ซึ่ง มีอยู่แล้วใน วันไซ้พระราช บัญญัตินี้

เล่ม ๔๘ หน้า ๑๔๖ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๔๗๔

และยังมิได้ตกเป็น สาธารณสมบัติ เพราะเหตุที่ล่วงพ้นอายุแห่งความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้

วรรณกรรมอันได้โฆษณาในพระราชอาณาจักรก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ ร.ศ. ๑๒๐ และตามพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ พ.ศ. ๒๔๕๗ นั้น ท่านว่าได้ประโยชน์ในส่วนอายุแห่งความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเก้ออันออกนามมาแล้ว หรือตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่อายุในพระราชบัญญัติไหนจะนานกว่า

มาตรา ๓๓ กิจการอันไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ แต่ได้กระทำขึ้นก่อนใช้พระราชบัญญัตินี้ และเมื่อเวลากระทำเป็นการชอบด้วยกฎหมายที่ใช้อยู่ไซ้ ท่านห้ามมิให้นำมาฟ้องเป็นคดี

สำเนาจำลองอันชอบด้วยกฎหมายตามความในวรรคก่อน ยังมีอยู่เมื่อใช้พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าคงจำหน่ายจ่ายแจกได้ต่อไป ถ้าเป็นคำแปลหรือสิ่งที่ทำซ้ำอย่างอื่น ซึ่งอาจได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าเจ้าของลิขสิทธิ์แห่งคำแปลหรือสิ่งที่ทำซ้ำอย่างอื่นนั้นนำออกจำหน่ายจ่ายแจกได้ แม้เมื่อใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน